

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Анархизмът в Гърция

2

Последната част от представянето на едно от най-силните и най-противоречиви безвластнически движения в Европа.

Константинов: френският май 1968

3

Непубликувана досега част от спомени за събитията, разтърсили Франция и Европа преди 40 години, и техният отзвук у нас.

Колко страшна е страшната криза?

3

Търсим причините и последиците от цикличните неразположения на капитализма и последното надвиснало такова в частност.

В грижата за хората няма галавера

8

За екологичните проблеми на България с активист от българските протестни движения.

Философията на Пьотр Кропоткин

10

Причините, поради които младият княз става един от символите на анархизма, не са нито изключителни, нито екзотични.

1 МАЙ

СОФИЯ

София, 1 май 2008. ФАБ проведе традиционния протест под надслов „1 май – 122 години съпротива“. Плакатът, разлепен в София преди протеста – на страница 12.

СТРАЖИТЕ НА МИРА И СВОБОДАТА

НАТО обяви война на Букурещ

Откакто срещата на НАТО в Румъния е потвърдена, хора, несъгласни с политиката на организацията, започват своя кампания срещу НАТО. Докато тече подготовката за срещата, корпоративните традиционни меди започват да заливат обществеността с дезинформация и да манипулират общественото мнение, за да създадат настроение срещу критичните гласове на антимилитаристичното движение. Идеите на протеста срещу световното заптие на империализма изобщо не получават гласност или се споменават само мимоходом покрай изобилието

от кадри на улични бунтове и грешни факти. Целта на властите е да представят антивоенната опозиция като война, като нов милитаризъм – чудовище, което ще атакува Букурещ. Несекващият водопад от дезинформация подготвя почвата за оправданията на репресиите – истинската съпротива срещу властта трябва да бъде криминализирана, за да остане единствено опозицията, която самата власт назначава за такава. Скелетът на новата фашистка държава в Европа продължава да се изгражда и определено получи още няколко прешлена в Букурещ.

Репресиите започват още седмица преди началото на срещата в Букурещ. На чуждестранни активисти неколкократно е отказано влизане на територията на Румъния без никакво адекватно и легално обяснение. В деня преди началото на срещата на НАТО полицейският натиск се засилва – повечето нетрадиционно изглеждащи хора са задър-

жани с часове от полицията без официална причина. След часове в ареста полицията формулира абсурдни обяснения. 27 000 полицаи, военни, снайперисти и секретни агенти окупират града. Обявената степен на опасност – код „жълто“ – означава, че всякакви демонстрации са забранени в целия град, освен редовните забранителни закони и ограничения. Около 12:30 ч. на 2 април стотици полицаи нападат внезапно центъра за координация на анти-НАТО срещата в Букурещ. Арестувани са между 40 и 50 души. Всички арести са извършени вътре в центъра, въпреки че сградата е наета напълно легално. Достъпът до нея е спрян и всеки, намиращ се в района, е заплашен с арест.

Въпреки тоталната блокада през следващите два дни все пак успяват да се проведат няколко по-малки протеста, сред които едно спонтанно шествие и протест пред чешкото посолство в Букурещ. •

материали от Индимедия

ПЪРВОМАЙСКИТЕ ПРОТЕСТИ ПО СВЕТА

1 май в Истанбул

На 2 май 2008 г. най-тиражният турски вестник Хюриет излиза с огромно заглавие „Полицейска държава!“ на първа страница. По-прогресивният Бир Гюн е още по-категоричен: „Готови да убиват“. Подобни са заглавията на всички вестници в Турция след безпрецедентната полицейщина, развихрила се на 1 май в космополитния 10-милионен град.

Фактите и снимките са достатъчно красноречиви и не се нуждаят от коментар. На 1 май турските синдикати искат по традиция да отбележат деня на работническата солидарност с шествия до площад Таксим в центъра на новата част

на Истанбул. По традиция турската държава им отказва. В дните преди 1 май в заглавията на вестниците често срещаме познатата ни дума „пазарлък“ – профсъюзите и властта преговарят дали могат все пак да

» » продължава на страница 9

Анархизмът в Гърция

» » » продължава от миналия брой

Това води до участието в организацията на хора и групи, чиито възгледи варират от анархосиндикализма, анархокомунизма и др., до хора, които се обявяват просто за „антиавторитаристи“ или дори само „антиглобалисти“. Асамблеите и дискусиите на Антиавторитарно движение (АД) са отворени за обществото и се обявяват публично. Всеки град или населено място може да поддържа своята автономия и независимост от другите, стига да не пречи на дейността на останалите групи. Целта на Антиавторитарно движение е да изгради организация, фокусирана върху реалните социални проблеми на обществото, с възможност за индивидуални членове, които да имат различно мнение от другите и дори различно тълкуване на обществените проблеми. Съгласието между групите се постига чрез общи срещи, провеждани всяка година в различни гръцки градове, където АД има свои местни групи. Понастоящем АД има свои секции в Солун, Атина (социалният център „Носотрос“ („Ние“), Патра, Лариса, Ксанти (групата „Червено-черно“), Янина (гореспоменатата група „Щедрост“, която преди това е била част от Федерацията на анархистите от Гърция), Комотини, Серес и други градове. През април 2008 г. част от солунската асамблея се отделя като нова автономна група с акцент върху дейността на по-младите участници, предимно студенти. Те запазват своите формални отношения с останалата част, но действат самостоятелно и независимо. В момента те са в процес на търсене и създаване на нов голям социален център, подобен на „Носотрос“ в Атина.

Антиавторитарно движение издава месечния вестник „Вавилон“, който се разпространява в цяла Гърция. Хората, обединени около издателството, представляват отделна асамблея, която е разпространена на национално ниво и споделя гореспоменатите 3 принципа. Целта на изданието е да поддържа непрекъснат диалог с обществото от гледна точка на контраинформацията (нещата, за които не се пише и говори много в традиционните медии). „Вавилон“ има за цел да представя и разпространява гласовете на съпротивата и солидарността, без да ги оценява и филтрира идеологически.

Може да се каже, че АД представлява организирана

ната, социална страна на анархисткото-антиавторитарно движение в Гърция, въпреки че е отворено за различни идеологически и дори не само анархистки виждания и личности, за разлика от ФАГ, която е федерация и държи на класическия анархокомунизъм.

От другата страна са многобройните неорганизиранни групи, обединени или около различни скуоти и социални центрове, или чисто и просто от идеите на стихийния бунт, които изповядват, или и от двете. Те много често са във война с организации като Федерацията на анархистите от Гърция и Антиавторитарно движение. Представеното в мартенския брой „Съзаклатие на огнените клетки Солун-Атина“ е такъв вид нелегална, бунтовническа група. Много често тези групи не действат открито и публично, а прикрито и нелегално, като поразяват различни банкови офиси, офиси на други фирми, скъпи коли и въобще всякакви символи на съвременния капитализъм. От подобни групи често излизат и голям брой от анархистите в затвора, обвинени в палежи или банкови обирни. В близкото минало двете най-известни такива групи от Атина бяха „Антидържавна справедливост“ (специализирани в терористични акции без човешки жертви) и „Крадци в черно“, специализирани предимно в ограбване на банки (разбира се не за увеличаване на собственото си благосъстояние), за чиято активност обаче в последните години няма данни.

В Солун, втория по големина гръцки град, освен солунската асамблея на Антиавторитарно движение, може би най-многобройната друга група са хората от и около скуота „Фабрика Ифанет“. Това са анархисти, които са повлияни от идеите, идващи от Запад, и които искат да бъдат адекватни на настоящето и се разграничават тотално от левичарската и неанархистка сцена в Гърция. Самият скуот представлява огромна изоставена фабрика с размерите на „Кремиковци“, която е била окупирана през 2003 г. след протестите срещу срещата на ЕС в Солун. Това дава възможност за разгръщане на широкообхватна дейност от обществени кухни и настаняване на имигранти до концерти и други изпълнения. В града съществуват още няколко групи като скуот „Терра инкогнита“, в който не живеят хора, а е просто социален център. Хората от тази група са специализира-

ни в нелегални акции, повлияни от стихийния бунтарски анархизъм. От „Терра Инкогнита“ е и арестуването преди няколко месеца В. Боцацис, обвинен в погналване на 3 ситроена. Друга група е „Анархистки архив“, която издава свой вестник, както и хората около скуота „Делта“ – съвсем нов, окупиран през 2007 година, – които обаче са разделени на политично и аполитично крило и в рамките на който скуот различните хора създават групи, по-малки групи и групички. Както е известно, анархисткото движение в Гърция оказва силно влияние и върху студентското движение в страната, което по принцип е силно политизирано и ляво ориентирано. В Солун част от студентите, които не са болшевици или други левичари, формират „Автономно пространство“ – студентска група, която включва членове или хора близки до Антиавторитарно движение, а останалите студенти-анархисти формират свои собствени блокове.

В Атина анархистката сцена е много силно развита още от времето преди Втората световна война, но най-вече след събитията от средата на 1970-те години. В момента има множество групи и около 8-10 скуота, в които присъстват почти всички разгледани до тук направления. Стихийният бунтарски анархизъм е много силно представен – не минава седмица без бунтове, сблъсъци с полицията и взривове и палежи с коктейли „Молотов“. Център на анархистката и антиавторитарна дейност в гръцката столица е кварталът „Екзархия“, който е разположен в самия център на Атина. В миналото той е предимно бохемски квартал, населен с художници и други творци на изкуството. Превръщането му в център на анархистката съпротива започва в края на 1970-те години. Още преди това, като бохемски квартал, започва изрисуването му с графити, но в края на 1970-те, когато започват и първите по-големи стачки в университетите, там се заселват известен брой хора, свързани с наскоро възроденото анархистко движение. Един от тях е Николас Астипас, който вече не е между живите. Тези няколко анархисти привличат вниманието на полицията, която започва нещо като „операция за прочистване“. В отговор на това много хора се събират в центъра на „Екзархия“, правят барикади, хвърлят камъни и не допускат ченгетата да влязат в квартала – всъщност

колкото по-агресивни стават те, толкова по-яръстна е и реакцията на хората от „Екзархия“. Трябва да се знае обаче, че по-това време ултралевите групировки също са много силни и повече или по-малко въоръжени хора са също част от населението на квартала. По-късно, през 1980-те започва масовото заселване на квартала чрез окупирането на различни изоставени сгради или просто наемането на квартири в „Екзархия“ от мнозина анархисти. В момента обаче там няма нито един скуот – всички са разположени на други места в Атина. Днес „Екзархия“ е просто център за събиране на анархисти и други леви – има много социални центрове, много барове, някои от които колективно стопанисвани и притежавани от анархисти. В края на площад „Екзархия“ се намира социалният център на атинското Антиавторитарно движение „Носотрос“, както и още няколко други анархистки социални центрове. Често при многолюдна демонстрация ченгетата обграждат квартала, влизат вътре и сблъсъците продължават. Такива ситуации стават типични – след края на всяка демонстрация полицията се опитва да навлезе вътре в „Екзархия“, но среща силна съпротива. Всеки път полицията заявява пред общинските власти, че се нуждае от една седмица, за да прочисти квартала, но разбира се това е невъзможно, тъй като освен че е място за срещи на анархисти и левичари, „Екзархия“ е и място, където много студенти и други млади хора прекарват времето си. Като цяло анархистите и другите обитатели на квартала живеят в мирна симбиоза с редки конфликти, които се уреждат чрез събрания и срещи. В опитите си да смажат анархисткото движение ченгетата често говорят пред медиите, че „Екзархия“ е едно от най-опасните места в Атина, но не само анархистите, но и други обикновени хора знаят много добре, че това не е така и че напротив, „Екзархия“ е сигурно единственият квартал на Атина, където е безопасно за жена да се разхожда сама през нощта. Опасността е най-вече за ченгетата, защото през последните години полицейското управление, разположено там, е опожарявано почти ежемесечно, като последния път е изгорено до основи с над 30 хвърлени молотовки. „Екзархия“ е и опасно място за фашисти и националисти, които рядко припарват там, освен ако няма сблъсък между фашисти и анархи-

сти в агитката на футболния клуб АЕК, която е разделена на фашистка и антифашистка такава. Също така един от водещите националисти в Гърция, който сега е депутат и представител на крайно дясната партия ЛАОС, съвсем доскоро е притежавал книжарница в центъра на „Екзархия“, но я е преместил, защото магазини, продаващи фашистка и националистическа литература, са опожарявани там по време на всяка една демонстрация, което ще рече поне веднъж седмично. Част от факултетите на университетите в Атина са разположени или в самия квартал, или близо до него, което гопълнително подсилва съпротивата.

Анархисткото и антиавторитарно движение в цяла Гърция е многолико. От една страна силата на движението е очевидна – анархистите са фактор, с който обществото като цяло и медиите в частност са принудени да се съобразяват. Гръцките анархисти извършват и много практични дейности, като безплатни курсове за емигранти, безплатни обеди и вечери и други в този дух. От друга страна разпокъсаността и нерядко враждебността между различните групи води до разединение и слабост в един или друг момент. Стихийните бунтове и палежи в крайна сметка не могат да решат проблемите на обществото, но пък показват несъгласието и непримиримостта на голяма част от същото това общество със законите на държавата и капитализма. Едно по-организирано анархистко и автономно гръцко движение със сигурност би постигнало сериозни и трайни резултати, като се има предвид големият брой анархисти. Не може да се отрече, че именно в Гърция (заедно с Испания, Италия и Франция до известна степен) анархисткото движение днес е най-силно в цяла Европа и е буквално всекидневно на улиците. Не е за пренебрегване и фактът, че въпреки потресаващия национализъм на част от гръцкото общество, другата му част – именно анархистката и антиавторитарната – е напълно интернационална и антинационалистична, като реално се бори с ксенофобията, расизма, национализма и неофашизма дори на държавно ниво и подпомага имигрантите и малцинствата. Гърция е също така страната, в която има най-слаба активност на националистически и квазифашистки партии, организации и групи в цяла Европа. •

Колко страшна е кризата?

От една страна световните глашатая бият тъпана за надвиснала страшна икономическа криза, чийто предвестник е сривът на високолихвените ипотечни кредити в САЩ, довел до значително олекване на балансовите отчети на няколко банки и, което е по-важно, до изхвърлянето на стотици хиляди семейства от най-бедните райони на САЩ на улицата. От друга страна финансовите министри – включително българският такъв сурогат – ни успокояват, че точно ние няма да бъдем засегнати, че държавата майка-кърмилница е помислила за всичко и че са налице „механизми“ за прогонване на хищния финансов звяр.

В няколко последователни броя ще се опитаме да направим преглед на досегашните такива страшилища и техните резултати за различните предизвикали ги, участващи в тях и претърпели последствията им групи, като започнем с откъс от статията на Г. Константинов, писана преди 21 години по повод на тогавашната „голяма криза“.

Кризата от 1987

Петдесет и осем години след черния петък от 1929 година и четиридесет и осем от началото на втората световна война събитията се развиват по следния начин:

На 25 август 1987 Dow Jones достига главозамайващи висоти – 2722 пункта, след 1200 през 1985 и 1800 през 1986! Почти никои не се съмнява, че „таванът“ на заветните 3000 пункта ще бъде пробит преди края на тази година. Постигнатият рекорд в анализите на американската борса – покачването на индекса с 250% за две години и половина, дава сигурност за тези прогнози. На 6 октомври финансовите експерти на „меродавния“ вестник „Монд“ считат, че във Франция борсовите стойности ще се качат с още 30% през месеца. Либералната вълна залива целия свят. **Навсякъде започва обратен процес на превръщане на държавната собственост в частна.** Денационализацията в Англия, Франция, Япония и т. н. обхваща железници, пощи,

телефони, банки, телевизия. В САЩ дори затворите стават обект на „частната инициатива“ и спекулативния „гений“. Поощряваните от Пекин и Москва с нейните сателити открития на бакалници, трактири и работилници дават надежди за конвергенцията между господстващите класи в двата свята.

В тази обстановка борсовите операции, покупката на акции и дивидентите от тях стигат необозрими размери. Броят на акционерите в развитите индустриални страни се увеличава с милиони. В цитателата на либерално-неоконсервативната „революция“ техният брой е 47 милиона, т. е. около 30% от възрастното население на страната. За 60 години броят на акционерите е нараснал 30 пъти, с обща сума на борсовите стойности 3 трилиона долара, което прави средно по около 60 хиляди долара на акционер (една „подробност“, върху която проповедниците на „народния“ борсов капитализъм не се спират, е фактът, че 95% от акционерите притежават само 5% от хилядите

милиарди долари, лири, марки, йени или франкове).

Разбира се, скоковете на Dow Jones не означават, че производствените мощности на 30-те най-големи финансово-индустриални октопода на САЩ, които определят пунктовете на индекса, са се увеличили два и половина пъти от 1985 година насам. Но те значат, че **печалбите за този период или поне надеждите за тяхното нарастване са се увеличили с 250%.**

Всички – и едри, и дребни акционери – смятат, че вложените в акции капиталите ще носят дивиденти на своите собственици два и половина пъти по-големи от тези, които са били изсмукани от трудовия свят през 1985 година, че либералното чудо няма да има край и че на хоризонта на капиталистическа Америка никакъв облак не ще помрачи радостта на печалбарите. И понеже Америка е „локомотивът на свободния свят“, собственици и спекуланти от всички страни вярват, че хубавата епоха едва сега започва.

Сънищата и апетитът са едно, а реалността – гру-

зо нещо. През средата на октомври върху нюйоркската борса „падна гръм от ясно небе“. За една седмица – от 15 до 22 октомври 1987 курсовете на акциите на Уол Стрийт падат с 22%. И понеже днес интернационализирането на капитала и пазарите е отишло неизмеримо по-напред, отколкото беше преди шест десетилетия, реакцията на останалите борси в света бе почти незабавна (грял за това имат и комуникациите, и компютрите от роботронната ера). На лондонската борса падането на индекса Financial Times е около 10%, което представлява около 100 милиарда долара за **еден ден.** Изкупните цени на предложените за разпродажба акции на държавни предприятия в Англия и Франция спадат под обявените от правителствата продажни цени (напр. акциите на Бритиш Петролиъм се котират по 347 пенса едната на 14 октомври, а на 15 падат на 316 пенса при цена, която иска правителството на „желязната лейди“, от 333 пенса). •

(слегва)

40 ГОДИНИ ОТ БУНТОВЕТЕ ВЪВ ФРАНЦИЯ

Френският май 1968

Непубликувани досега спомени по случай 40-годишнината от майските събития във Франция

„Усложняването на международната обстановка“ автоматично предизвикваше активизиране на шпионите на ДС в затворите и засилване на репресалиите срещу нас. Едва ли имаше причини да бъде по-различно „на свобода“. Затова посещенията на полковника от тайната полиция през размирната 1968 г. свързах със събитията в рег „многообещаващи огнища по света“. Едно от тях, маркирало историята през втората половина на ХХ век, което прикова вниманието ни и остави своя отпечатък върху съзнанието на цяла една генерация, беше разразилата се през пролетта на същата година социална буря във Франция. Събитията там породиха очаквания, че тя може отново да се превърне в люлка на революцията, както през 18 век. Но аналогията се окажа неоправдана. Информацията с която разполагахме беше ограничена. За да я разширя, започнах да слушам отново западните „гласове“ и най-вече 45-минутната емисия на радио Париж, която не бях чувал от юношеството си. Четях внимателно българската и руска

преса, търсейки с лупа частици от истината между редовете. През месец май френските журналисти създадоха впечатление за връхлитаща ни революционна лавина. На моменти въображението ми, импулсирано от долитачите парижки новини, раждаше луди надежди. За да се разбере тогавашното състояние на духовете ни, трябва да напомня по-важните моменти от влезлите в историята „майски събития“ (по името на месеца, през който те достигнаха кулминационната си точка).

Всичко започна с броженя сред студентството, при това в момент, в който на хоризонта не се очертаваше никаква икономическа криза (Франция все още живееше в „30-те славни следвоенни години“, през които стандартът на живот на средния французин се беше повишил четирикратно в сравнение с 1939 г.) Очевидно този път не се касаеше за обичайните бакалски пазарлъци на синдикалната бюрокрация с капитала и държавата за процентно увеличение на заплатите или подобряване на трудовите условия. Студентите, а след

тях и младите работници заявиха волята си за едно тотално отхвърляне на капиталистическото общество и неговата държавна организация. Събитията, които едни наричаха криза, а други – революция, започнаха с дискусии, с вълнения и демонстрации на студентите в парижките университети, които бързо обхващаха цяла Франция. В челото на движението бяха университетът в Нантер (предградие на голям Париж), а малко по-късно и Сорбоната.

„Мозъкът на нацията“ се бунтуваше, не приемаше стария рег и въстана. Властта отговори със затварянето на университета в Нантер, който я изненада с появата на анархисткото „Движение 22 март“, което стана инициатор на студентските преки акции. (Един от основателите му беше Даниел Конбендит). Демонстрациите в повечето университетски центрове на Франция – в Лион, Бордо, Стразбург, Гренобъл и Тулуза – бяха последвани от полицейски ексцесии. В отговор студентските организации и работническите синдикати призоваха за

24-часова обща стачка на 13 май, а дошлите от предградията „плебеи и лумпени“ предизвикаха ръкопашни боеве с полицията в Латинския квартал. Студентите окупираха Сорбоната. Те бяха качествени от медиите и голисткото правителство на Жорж Помпиду като „безредици“. Някои журналисти и политици твърдяха, че „провокациите и безредиците са дело на евреите“ (Даниел Конбендит е от германско-френско-еврейски произход). Имаше и такива, които ги „обясняваха“ със сексуалната разпуснатост на буржоазните дамички в скъпи кожени палта с безработните „хулигани и лумпени“ от Париж и пояса на работническите общини около него. Срещу клеветите и дезинформацията студентите организираха протести пред радиото и телевизията.

Студентските вълнения бяха придружени от спонтанни окупационни стачки на младите работници в някои промишлени предприятия. Стачниците растяха лавинообразно. В началото от няколкостотин хиляди те станаха 4 милиона на 13 май, за да достигнат

седмица по-късно 10 милиона. Стачката наистина се превърна в генерална (всеобща) и безсрочна. Кризата на френското общество набляжаваше стремително своя апогей. В този момент, докато младите – студенти и работници – искаха да поставят на дневен ред Социалната революция, ФКП, СЖТ (френската компартия и намиращата се под изключителното ѝ влияние всеобща конфедерация на труда) с останалите партии от „левицата“ и реформистките синдикати положиха всички усилия, за да установят контрол над работниците и потушат разгарящия се социален пожар. Те се мобилизираха, за да попречат на опитите за побратимяване между студенти и работници... Затвориха тежките железни врати и организираха пикети около окупирани стачкуващи предприятия, за да не позволят на студентите да влязат в тях. Тогава последните се обявиха едновременно против управляващите голисти и „комунисти“. В отговор СЖТ барикадира входа на заводите „Рено“ и други предприятия,

» » продължава на страница 4

НОВИНИ

А цените си подскочат...

Годишната инфлация в България е 14,2% – рекорд за последните 10 години.

Междувременно политиците ни обясняват как едва ли не цъфтим и връзваме и само да ги оставим да се преборят с корупцията и всичко ще ни е наред. Явно време е НСИ да бъде затворен или да започне да прави представителните си извадки сред членовете на министерски съвет за по-голяма достоверност. •

Кои са виновните?

Докато всички търсеха най-виновния полицаи, един от най-известните бандити беше оправдан. Софийски градски съд оправда Николай Методиев – Пилето и го обяви за невинен по обвинението за контрабанда.

Според прокурора по делото някои от свидетелите пред съда са „забравили“ редица факти, които са посочили пред следствието. Това според него значително е разколебало обвиненията. Той допълни, че исканата от него минимална присъда от 5 г. не е свързана с доказуемостта на обвинението. •

Нацизъм в Израел

Според експерт на ООН по правата на човека, действията на Израел в Газа може да се сравнят с действията на нацистите. По думите на му акциите на Израел по отношение на палестинците са сравними с наказателните акции на нацистите по време на масовия терор и се провеждат против цялото население в сектора Газа. Професор Ричард Фалк посочва, че напълно съзнава, че думите му са провокативни, но желанието му е да пробуди заспалата американска общественост. „Ако ситуацията се определи като такава, например по отношение на действията на Китай в Тибет или на суданското правителство в Дарфур, мисля, че никой не би се стреснал и уплашил от подобно сравнение“, коментира професорът.

Междувременно израелски танкове и булдозери пресякоха границата на ивицата Газа, предаде АФП. Инцидентът става малко след като изра-

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Зрелище без хляб

Обществото е в програмирано нравствено падение. Предопределените за негови господари правят трудно му оцеляване невъзможно, като го отклоняват от мисълта за него. Ангажират шоумени, шутове и бизнесмени да ни развличат, обогряват, забогателни и забравяват себе си, да не говорим за другите. Социалното гедреже е подходящо за номера – зрелище без хляб. Голяма част от артистите са обучени и подготвени в годините на „Пролетарската диктатура“, когато непогрешимите копои бяха прави, когато съгрешат дори, а партийните поети „знаеха и вярваха“, че е така и ни набиваха в главите, че така си трябва, за което получаваха лади и вили. Създаваха специализирани академии за производство на „свръхчовеци“ без духовни и материални нужди. Според вестник „Труг“ началото било 13.12.1968 г. и други събития преди „Пракката пролет“. Версията е от ясна по-ясна: нарушена е хармонията в царството на Бога-разум и Саманта. Церберите не могат да

допуснат отклонение от стратегическия принцип на Москва за световно господство. В тази връзка гостуването на руския президент Путин в България не е случаен епизод. Прави се всичко възможно „разпуснатият“ Варшавски военен пакт да не остане грозен исторически спомен от миналото, а да се завърне като страшилище за „свободния свят“. Бившето рухнало ръждясало стоманено чучело се завръща като излъскан и прясно никелиран призрак. Неизбежен обаче е моментът, когато емоциите от носталгията по миналото отзвучават, а народът след хилядите неопровержими факти разбира смисъла на измамата, ежедневно тиражирана от коварните манипулатори, когато архаичната методика, осъвременена от така наречените добри ченгета на държавната ясла, провали поредния цирков номер под съпровода на свирещите от глад стомаси. На кого да разчитат тогава? На инстинктивно участие на хората в представлението – заедно с авторите и

идейните вдъхновители от изпълнителната власт?! В подобна трагедия богопоманите шамани винаги принасят в жертва честните и почтени хора. Лъжите, крадците и убийците остават невинни с покровителството на съдебната система, която обслужва корпоративните интереси на познатите разбойници и на гецата им. Мистериозното изчезване на хора, пожарът във влака София-Кардам, корупцията в „Топлофикация“, цигарените фабрики, източването на пари по програмата САПАРД, животът на гецата в разни „социални“ и други домове, галаверите в МВР, здравеопазването, образованието и други безобразия остават все ненакажани. С години не може да се открие истината за садистичното убийство на сестрите Белнейски. Та нали изпълнителната власт, МВР и правораздаването работят в синхрон?! Къде и коя е причината за всекидневния кървав сюжет? Изглежда, че Гошо от народа е виновен за паразитизма, комфорта и охолството на привилегирова-

ваните и ненаситни властимащи, които непрекъснато укрепват централизацията на обществения живот, за да гарантират сигурността и спокойствието на доказани престъпници. Лъжите, спрягани от идеолозите на большевишката държавен комунизъм, предизвикаха неизбежния пожар, който изпепели абсурдната московска идеология, заедно с нейния смъртоносен бацил. Вината не е само на Маркс, а на неговите последователи – тогава и сега. Децентрализацията на обществения живот и рег може да реши социалните проблеми на принципа свобода, справедливост, взаимопомощ и солидарност – без лъжи, грабеж и убийства, всичко в диалог с гражданите без участието на властта и държавата и други несъществуващи субстанции извън реалността.

Изборите, господа управляващи, са ваши, но изборът винаги е народен!

Н. Кацарски

П. П.: Ако на лъжата краката са къси, то ръцете остават дълги, пазете се от избора!

Далаверите с хляба

Незаконни до днес

„Невидимата ръка на пазара“ е един провален мит, поне в контекста на съвременните неолиберални теории. Може би най-силното доказателство можем да намерим, като погледнем земеделците на отделните страни. Най-безкромпромисният поддръжник на „свободния“ пазар в международните икономически отношения, САЩ, мощно спонсорират и защитава земеделците в собствената си страна от „невидимата ръка“ на пазара, защото практиката е показала, че така нареченият „свободен“ пазар, на който спекулантите обират печалбата от обикновените производители, за няколко години може да съсипе този отрасъл от икономиката, който осигурява изхранването на населението. По протекционизъм на земеделците и другите развити страни като тези в ЕС не падат долу.

У нас обаче ситуацията е по-забавна. До преди година-две парите, отпуснати за субсидиране на земеделците, потъваха в бездънните джобове на различни видове мутри, до една свързани с корумпирани чиновници в структурите на министерството и разните му там

агенции. Прословутата програма САПАРД, която поемаше половината от инвестиционните разходи в средни и големи проекти, например закупуването на нова техника или изграждането на недвижима база, беше дотам окупирана от тези хора, че близо 70% от парите, отпуснати по нея, бяха връщани обратно поради липса на интерес у земеделците или поради липса на правилно разбиране за това кому трябва да бутнат рушветата. От друга страна, ако някой поискаше да вземе от тях, трябваше да мине през фирмата на някое 22-23-годишно дебеловрато момче с последен модел БМВ, набързо изпечен специалист в земеделците, която прибираше солиден дял от отпуснатите пари. В същото време „свободният пазар“ мачкаше производителите, благодарение на цените на субсидираната стока от ЕС и никъде нежеланото чернобилско зърно. Да не забравяваме в спекулациите с изнасяне и внасяне на едно и също зърно с цел надуване на цената, покровителствани лично от министъра. Но тези времена малко по малко отминават. Оказва се, че проблемите в нашата страна, в която тазгодишните добиви спаднаха наполовина, далеч не са най-сериозни-

те. Цената на ориза се повиши до рекордни равнища. Големите производители на ориз Виетнам и Индия намаляха износа си едновременно и така големите вносители, например Филипините, се затрудняват да осигурят доставките за своето население. Това са само някои от проблемите, предупреждава Робърт Зиглер, ръководител на Международния институт за изследване на ориза в Манила. Зиглер цитира в тази връзка един латиноамериканец: „Когато цената на ориза се качва, правителствата пагат“.

У нас с влизането в ЕС част от субсидиите започнаха да достигат дори до най-гребните земеделските производители. Но това не се хареса на онези, които са свикнали лъвския паи да е за тях. Според негласното разпределение „отгоре“ парите в земеделците като правило се пагат на ДПС кадри и техните „бизнес“ обръчи, халки и бухалки. Според местното население „лично“ Ахмед Доган засажда стотици декари лозя в югоизточна България, върху общинска земя, с пари, пристигнали от еврофондове и български данъци. Пословичен е фактът, че в министерството на земеделците не говорят с хората, които не знаят турски език, а аг-

министрацията по места в големата си част се състои от етнически българи, преобладаващи в турскосиньо при отдаването на министерството на ДПС, и от полуграмотни представители на мургавите малцинства, засилени сред купчините документи по линия „близък на партията произход“. От друга страна в районите, откъдето ДПС набира гласоподаватели – Кърджали, Разград, Хасково, нещата стават почти по европейски, сякаш Турция влезе в ЕС години преди нас.

Вече законни

Но всичко това са законни далавери. Напоследък на дневен ред излизат незаконните. Няма как да знаем защо изведнъж лъсват престъпленията, които с години се приемат за нещо нормално сред управляващите. Може би заради чистките в техните среди, провеждани главно чрез МВР, а може би наистина стават много маймунките на държавния клон, пък бил той присажен и на дебелото европейско дърво. Всичко обаче започна от ЕС, след като оттам спряха част от парите по европрограмите. •

Златко (слегва)

НОВИНИ

елците предупредиха, че ще отвърнат на атаките на ХАМАС. 10 танка и два булдозера са навлезли на 1 км в Газа, западно от лагера за бежанци Буреидж, откривайки огън срещу палестински бунтовници, съобщават палестински официални източници. Часове по-рано двама бунтовници от ХАМАС са убити. •

Няма танкове, няма и виновни

Поредният парадокс се случва в Българската армия. Купили едни БТРи, които не е ясно дали изобщо ще влязат у нас. От САЩ те заминават директно за Афганистан. За това плащаме ние, разбира се. За да може Буш и компания да продължат да тормозят афганистанците.

На всичкото отгоре в даден момент нито Министертството на отбраната, нито Генералният щаб знаят къде се намират новите ни бронирани машини. Говорителят на МО Владислав Прелезов не можа да отговори два дни къде са машините и кога ще пристигнат. •

Бойко плати като пич

„До 6:50 ч. лично съм контролирал и ако утре сутрин градът не е в идеално състояние, концесионерите могат да се срещнат с мен в съда. Аз не съм лягал цяла нощ, с маса таксиметрови шофьори съм говорил тази сутрин и им благодаря за сигналите.“ След като през зимата всички разбрахме колко е загрижен и страшен, този месец Столична община изплати 5,5 млн. лева, които дължеше на „Новера“ за зимното почистване на София. Толкоз за медийните звезди и истинските мутри. •

Много пенсионери станали

Другарят проф. Владимир Топенчаров от ВС на БСП поиска увеличаване на пенсионната възраст до 75 години. Държите можели да работят поне до 75 години, стига са се покривали. Проблемът им не бил в доходите, а в липсата на социални контакти, затова щели да ги уредят да работят за без пари, но за сметка на това по пенсионер и половина на квадрант метър. Но социалистично >>> продължава >>>>>>

СТРАЖИТЕ НА МИРА И СВОБОДАТА

През очите на окупаторите

На петата годишнина от войната в Ирак, войници на служба и ветерани от окупациите в Афганистан и Ирак се събират във Вашингтон, за да споделят горчивия си опит пред медиите и целокупния народ на Съединените американски щати. Името на събитието, „Войник през зимата: Ирак и Афганистан, свидетелски показания от окупацията“, е заимствано от провела се преди 27 години *Войник през зимата (Winter Soldier)* по време на войната във Виетнам.

Джон Търнър, след като изтръгна медалите от гърдите си, сподели: „На 18 април 2006 беше първото ми потвърдено убийство. Този мъж беше невинен. Не знам името му. Наричах го „дебелият“. Той вървеше към къщата си и аз го застрелях пред очите на приятеля и баща му. Първият изстрел не го уби. Той започна да крещи и ме погледна право в очите. Аз погледнах приятеля ми, с когото бяхме на пост, и казах – „Не мога да позволя това“. Стрелях още веднъж и този път го убих. Тялото му беше откарано от семейството му. Седем души носеха трупа. Всички бяхме поздравявани за първите си

убийства. Това беше мое първо убийство. Командирът на ротата лично ме поздрави, както правеше с всеки, който беше извършил първото си убийство. Това е същият индивид, който обявя, че ако някой извърши първото си убийство с нож, ще получи четири дни отпуск, след като се приберем от Ирак“.

Въпреки настроенятия в САЩ, подкрепящи войниците в Ирак и Афганистан, на организаторите от „Ветерани от Ирак против войната“ за пореден път е обърнат гръб, а на американския народ е отказано правото да чуе и види в какво се изразява службата на американския войник в окупирани страна. Нито една от „основните“ медиите не отразява събитието, по време на което над 100 ветерани от Ирак и Афганистан дават показания за военни престъпления, извършени от американската армия върху народите на Ирак и Афганистан.

Winter Soldier със сигурност не беше пропуснат от войниците, понастоящем служещи в Ирак и Афганистан, и ветераните, които се завръщат у дома. През

тези четири дни „Ветерани от Ирак против войната“ получават повече молби за членство, отколкото през изминалите пет години. Джеф Ингълхарт, член на „Ветерани от Ирак против войната“, заявява след събитието: „Смятам, че *Winter Soldier* беше добър катализатор за бъдещите действия на войниците на служба. Надявам се изминалото събитие да им помогне да разберат, че по-важната война се води у дома и същевременно да им даде посока, която да следват при съпротивата им срещу военната машина“. На 1 май 2003 година Буш застана пред целия свят и смело обявя, че мисията за освобождяването на иракския народ е приключила с пълен успех. Пет години и десетки хиляди убити по-късно Ирак е страна, раздирана от война, с никакви изгледи на хоризонта за спиране на агресията. Реално страната се намира под незаконната окупация на Съединените щати. Изходът от този абсурд е незабавното изтегляне на воюващия за корпоративния интерес агресор от Близкия Изток. На света става ясно, че многохилядните протести и разплаканите май-

ки не влияят особено на администрацията на Буш или нейните опоненти-наследници, които кършат ръце и намекват, че присъствието „ни“ в Ирак е необходимо за гарантиране на демокрацията, тъй желана от народа между Тигър и Ефрат. Правителството обаче пропуска една невероятна сила, която може да преобърне удобното му кресло, а именно самите войници. Съпротивата вътре във войските в Ирак нараства с всеки изминал ден. Мястото на антивоенното движение тук е да влезе в диалог с войниците, да им помогне да се организират срещу несправедливостта, на която те самите стават жертви по време на петгодишната окупация. „Ветерани от Ирак против войната“ гледат на жените и мъжете в армията като на зрели личности, които не могат вечно да бъдат залъгвани с фантазии за достойни мисии, демокрация и свобода. Задачата на Ветераните е пълно и незабавно изтегляне на войските от Ирак, компенсация за народа на Ирак и пълна издръжка на ветераните, които се прибират у дома. •

Рая

В СТРАНАТА НА БОГАТИТЕ И СВОБОДНИТЕ

Фатализмът може да бъде фатален

» » » продължава от миналия брой
Да бъдеш мишка, която следва тълпата през блато, викайки „Ура“, е доста жалко. Колко по-жалко е обаче да гaziш в блатото като всички останали, да мрънкаш колко е нечестно, болезнено, нечовешко и все пак да местнеш крак след крак чак до края.

И така, какво трябва да стане?

Мнозина силно ще се разстройат, когато осъзнаят, че могат и да помогнат да направим света по-добър, и да извлекат полза за себе си; че бездействието ще бъде вредно, дори фатално, докато обратното ще им донесе освобождяване.

Какво може да накара такава голяма тълпа, тъй склонна към задръжко даване в блатото, да промени сегашната си нагласа?

Първо да кажем кое няма да я накара.

Ведливо почукване с пръсти няма да ги накара. Граждански прошения и молитви няма да ги накарат. Дори редовните и все по-големи шествия и митинги няма да го направят. Движения без представа за това какво възнамеряват да правят, и начина, по който ще го направят, както и без убедителни разяснения за това защо и как усилията на всеки

член могат да бъдат градивна част от процеса, няма да се справят с предизвикателството.

И така, какво да правим?

Нуждаем се от обща, приета от всички представа, за да преборим илюзията, че не е възможен друг свят. Тя трябва да бъде вдъхновяваща, убедителна и либерална. Трябва да я поддържаме страстно и да участваме в нейното изграждане.

Трябва да представим и защитим одобрена от всички стратегия и програма – широк спектър от действия, които наистина да ни отведат там, където сме тръгнали, не просто печелйки едно и губейки друго, лутайки се, а да вървим постоянно напред, дори да понасяме чести поражения в някои битки. Трябва успешно да вървим към социалната промяна, като създаваме среда и за другите да го правят, като се учим от техните постижения и открития и си помагаме взаимно.

Боя се обаче, че днес няма да бъде достатъчно онова, което щеше да ни стигне вчера. Защото фатализмът не е обикновена болест. Фатализмът притежава забележителни защитни механизми. Хората, които са болни от фатализъм, няма да се

присъединят към движенията, за да бъдат спасени от своето душевно заболяване или от разлагащия се свят, в който ежедневно плуват. Трябва да превърнем нашата алтернатива – представа и стратегия – в постоянна гледна точка на хората, които се инатят и гържат да гледат във всяка друга посока. Трябва да го правим постоянно, натрапчиво, дори дразнещо за тях – докато го отбележат, разберат, докато се изправят срещу него и вземат решение. В сблъсъка с фатализма общуването е нещо повече от това да заявяваме своята представа и стратегия и да я отстояваме по събрания, лекции и дискусии, колкото и усилия да хвърляме в едното или в другото. Ще трябва да действате така, че неизбежно да обръщаме внимание към своите послания. Трябва насилствено да пренесем вижданията си и стратегията навсякъде. Ние не притежаваме телевизионни канали, нито пък компании за билбордове. Не притежаваме радиостанции. Нямаме финансови средства, за да можем по-лесно да въздействаме върху съзнанието на всеки отново и отново. Затова трябва да бъдем находчиви, за да могат гумите ни една по една да стигат право до хората. Трябва да подхожда-

ме както с провокация, така и с уважение към хората, с които търсим връзка, така че тези хора да поискат да чуят нашата гледна точка, да оценят стратегията ни и по този начин да общуват, да мислят и да превъзмогнат фатализма.

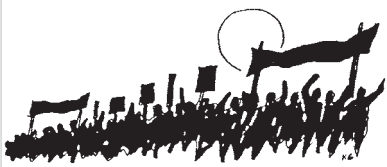
Как ще го постигнем? Никой не знае още. Но това е идеята на тази дълга, скучна статия. По добре някой – всъщност много хора – да започнат да мислят, отколкото да се носят по течението от действия, които изминалите десетилетия ни научиха, че макар и радикални, няма да бъдат достатъчни за да постигнем наистина радикална, революционна промяна.

Потенциалът около нас е огромен. Почти никой не се прехласва по трупането на пари, по пребиването до смърт, по замърсяването на природата или по лицемерието на политиките. По-голямата част от хората е повече от готова за надеждна алтернатива. Ако движението представят виждане, стратегия и гръзка активност, след това възпитат и усъвършенстват тези три неща със съдействието на всеки нов човек, който се присъединява към тях, те ще успеят! •

Майкъл Албърт, Z Net
свс съкращения

НОВИНИ

В Париж повече от 10 души са арестувани на поредния протест срещу планираните грастични съкращения на работещи в сферата на образованието. Според различни източници, броят на присъствалите е бил между 10 000 и 50 000 души. •

157 смъртни случаи от трудови злополуки

През миналата година в България са станали 3 706 произшествия на работното място, при които има пострадали. Това съобщава на пресконференция заместник-председателят на „Подкрепа“ Стойко Аманасов по повод Световния ден за безопасност на труда. В 157 от случаите инцидентите са завършили със смърт. Най-опасен остава строителният отрасъл, където смъртните случаи са 34. Най-много трудови злополуки от началото на годината има в София, Пловдив и Варна. •

Намериха ОМП

ЦРУ най-сетне намери дългоочакваните оръжия за масово поразяване. Само че не там, където отиде да ги търси – в Ирак, – а в границите на новата мишена – Иран.

Сателитни снимки разкриха местоположението на ирански комплекс за изстрелване на ракети с голям обсег. На сателитните снимки се вижда, че сградата има същата форма и размери, като завода за сглобяване на ракетите с голям обсег Тенхонг в Северна Корея.

От това следва, че Иран е заплаха за световната сигурност и трябва да бъде окупиран, а населението – тероризирано, за да знае, че демокрацията е най-хубавото нещо, което може да му се случи след като бъдат разкарани за сетен път аятоласите и моллите.

Освен това данните от снимките били в подкрепа на инициативата на американския президент Джордж Буш, който започна разполагане на елементи от противоракетния щит в Полша и Чехия. Само глупавите мъжици не искали да разберат, че снимките доказват заплаха за световната сигурност, дори да носят разузнавателна информация видна и чрез Google Earth. •

ЕКОЛОГИЯ

В грижата за хората няма галавера

Деница Петрова е активен участник в екологичните движения, които набраха скорост в улични протести напоследък. От няколко години работи по природозащитни проекти. За да представим по-добре вижданията на хората в тези движения, ѝ зададохме няколко въпроса:

Какви са според теб основните екологични проблеми на България?

Държавата обслужва интересите на тесен кръг хора – на мафията или на партийните структури, които си плетат кошницата, без да се съобразяват с това какво се случва след тях и последиците са ужасни – застрояването на Черноморието, незачитането на статута на „парк“ и последващото унищожаване на планините. Хората, които прокарват тези планове, са недалновидни и очевидно без особена мисъл за това, какво ще стане по местата след 20 години. Или по-точно какво ще остане от местата.

ДПС държи монопола си по изсичането на горите, особено старите гори, още е чудно, че има гора в Родопите.

Проблем е и замърсяването на въздуха – например

от „Кремиковци“ страда цялото население на София и региона.

Основни проблеми, но които ще срещнем в бъдеще, са свързани с енергетиката. Строим нова атомна централа, при положение, че нямаме решение за радиоактивните отпадъци от „Козлодуй“ и при положение, че нямаме нужда от още мощност. Енергийната мафия, която извързва БСП, ще получи маса пари, а всички българи ще трябва дълбоко да се бръкнем в джобовете, за да платим. Няма такова нещо като безопасна атомна централа. Нефтепроводът „Бургас-Александруполис“ застрашава целия Бургаски залив. Разливи на петрол стават – в началото на годината имаше в Керченския пролив при Азовско море. Ако стане нещо подобно, това може да е краят на туризма за южното ни Черноморие.

Какви резултати са постигнати в последните години за опазване на околната среда и кои средства се доказват като най-ефективни?

Все пак има паркове и защитени местности. Проблемът при нас не е, че няма добра нормативна база –

такава има – проблемът е, че законът няма тежест. И вместо да се наказват нарушителите, те се измъкват с пари и връзки и стават пример за подражание.

Ето това, което се случва със Странджа: единствено заради активността на уличните протести, Странджа запази статута си на парк. Но незаконно построеният комплекс „Златна перла“ няма да бъде разрушен, а най-вероятно ще се узакони, тъй като е в новия устройствен план на община „Царево“. Тази практика да се узаконяват незаконни строежи, да се строи въпреки забраните (казусът Иракли) създава впечатление, че можеш да правиш всичко, че всичко е безнаказано, че няма закони. Това е – няма държава, която да регулира какво се случва. А манталитетът на хората от тези общини – принципът „след мен и потоп“ – подпомага унищожението.

Добрата новина е, че в Европейския съюз нашите шуро-баджанашки отношения и това, че „нашите хора“ могат да си правят каквото си искат – тези маниери не вървят. Зоните по мрежата „Натура“ се определят по научни критерии. Тъжно е да

чакаме от ЕС да озанти алчността на нашите управляващи и инвеститори в неустойчиви проекти, но това е действителността.

ЕС помага госта, именно защото го използваме като пръчката, с която плашим нашите отговорни лица. А и освен това трябва да се съобразяваме с европейското законодателство. Нашето правителство не може да не се съобразява, защото – както се вижда – от Европа го порицават и му спират кранчето с парите. Аз съм госта оптимистично настроена, че постепенно ще навлязат други нрави в политиката, именно под влияние на ЕС.

Мислиш ли, че на политиките им пречи, че от републиканския бюджет ще заминат няколко милиона лева към ЕС?

Проблемът тук е сложен. Дали им пречи на политиките? Наскоро чух данни, че само 8% от гражданите имат доверие в партиите. Това си е криза, криза на демокрацията. Защото това ще доведе до пълен отказ от политиката на гражданите, до тотална апатия и тогава няма да има значение кой ни управлява. •

(следва)

ИЛИЯ ТРОЯНОВ:

Анархизмът е неопетнен

» » продължава от миналия брой

Това често се използва от критиците на анархизма, че няма точна яснота. Индивидуалният анархизъм на Щирнер например не е както този на Кропоткин и т. н. Аз смятам, че точно това е голямата сила на една традиция, където всяко ново поколение върху основата на един идеал за свобода и справедливост разглежда въпросите и стига до различни решения. Смятам, че точно в това е силата на едно течение, а не да има партиен пленум, който да решава, или както съвременната реклама решава – това минава, това не. Тази „яснота“ не ми се струва много привлекателна. Освен това моделът на акефалност, доказващ, че няма нужда от централизъм и йерархия, е един модел, който според мен отговаря най-много на нуждите на 21 век, тъй като всички тези развития, за които говорим – развитията към автоматизация, към големите световни мрежи, цялото това нещо,

което много противоречиво се дискутира като глобализация, всичко това показва, че в модерния свят организационните форми не се нуждаят от йерархия, а точно обратното. Има много интересни книги сега на запад, които показват, че най-успешните стопански форми – фондации или фирми – са тези, които работят на принципа на самоорганизация и свободни децентрализирани мрежи.

Аз от 25 години се занимавам с тези неща и не виждам абсолютно никаква причина за йерархия. Даже смятам, че е странно това за едно човечество, което смята, че е цивилизовано и интелигентно, след като йерархията е довела исторически само до ужаси – имаме една човешка история от 6000 години ужаси, от които почти всички са свързани с власт и почти всички работят по модела „колкото повече власт, толкова повече ужаси“. Затова бих отговорил на въпроса с въпрос – а как може човек да няма интерес към анархизма? И това мисля, че е много по-трудно за обясняване. •

Интервюто взе Иво

ДЕЛА И ДОКУМЕНТИ

Репресията срещу анархистите в България

» » продължава от миналия брой

Всички тези граждани на „народно-демократичната социалистическа република“ ги депортират в североизточна България. (ЦВА, ф. 1391, оп. 1, а. е. 154, л. 6-8. Оригинал. Машинопис.) В „Писмо от сътрудници на ДС Горна Джумая до Дирекция „Държавна сигурност“ София за „прояви на политически бандализъм в окръга – 5 октомври 1949 г.“ между другото се съобщава следното: „д) На 5 юли т. г. беше разкрита и ударена анархистка група от три човека с ръководител Илия Иванов Балджиев от с. Кромидово, Петричко. Дейността на групата се изразяваше в това: след общата реализация на анархистите въпросните лица отпочнаха да активизират техните съдействици в околността с цел събиране помощи за задържаните анархисти и поддържане борбата против ОФ. Двама от групата бяха въдворени в ТВО, а другият освободен. За район на действие са имали град Петрич и околността. ... з) През м. юни т. г. група младежи от 6 човека от с. Елешница, Разложко известни като

анархисти в гимназията в гр. Разлог, под ръководството на Васил П. Кърпачев, направили опит да преминат границата на Гърция. Понеже не могли да хванат връзка се върнали, като не се отказали от намеренията си. На 5 юли т. г. инициаторите Васил П. Кърпачев, Дивизия Н. Дивизиев и Васил П. Китин бяха задържани и след като направиха пълни самопризнания бяха въдворени в ТВО.“ (АМВР, ф. 13, оп. 1, а. е. 497, л. 1-3. Оригинал. Машинопис.) В „Информация на Дирекция „Държавна сигурност“ за „прояви на политически бандализъм в страната през 1949 г.“ се оповестява, че „На 2 декември 1949 г. е бил убит в с. Голямо село, Казанлъшко бандаът Стефан Христов Стоянов, анархист от с. Скобелево, Казанлъшко.“ (АМВР, ф. 13, оп. 1, а. е. 601, л. 6-8. Копие. Машинопис.)

„Диктаторите на пролетариата“ проляха реки от кръв, обявиха за „политически банда“ дори най-автентичните леви – анархистите, а днес се превърнаха в капиталисти и „повярваха“ в Господа-Бога! •

МАКАР

1 май в Истанбул

» » продължава от страница 1
 пуснат 50-100 души на площада, макар изходът от пазарлъка да е почти неизменно един и същ – „не може“. Абсурдът е пълен, защото за да има смисъл каквото и да било шествие, то трябва да бъде около Таксим – там са най-широките улици и булеварди, а периферията е сокаци, фрашкани със сергии, магазини, туристи и автомобили, ако не броим крайните квартали, които са жилищни комплекси като нашите, само че доста по-прилично уредени. Абсурдът е още по-пълнен от факта, че синдикалистите, от които в крайна сметка остава само най-упоритият синдикат DISK, могат в най-добрия случай да съберат 5-10 хиляди участници на митинг, които, заедно със зяпачите, прекрасно се побират в едното къше на площада, където могат да си проведат мероприятия като всеки западноевропейски казионен синдикат и да се разотидат. Абсурдът добива вече съвсем абсурдни измерения, когато властта забранява с аргумента, че те ще нарушават мира, спокойствието и алъшвериша на търговеците в центъра, от което вярно е само това, че там е най-голямата търговска пешеходна улица – Истиклал, по която всеки час минават сигурно един милион души – може би десет пъти по-голяма от най-голямата чаршия в който и да е голям български град. За да стане обаче още по-абсурдно, властта изсипва 20 хиляди въоръжени до зъби заптиета и блокира целия квартал – с всички търговски и нетърговски улици – още от полунощ на 30 април. На практика квартал Бейоолу, с площад Таксим и улица Истиклал, е окупиран цяла нощ и цял ден на 1 май и за да не се нарушава алъшверишът от няколкото хиляди синдикалисти, алъшвериш просто няма, няма минавачи, няма таксита, няма нищо друго, освен хиляди размотаващи се или насядали покрай стените ченге-

та с костенурски доспехи, бойно снаряжение и бронетранспортъори.

Синдикалистите решават все пак да изпробват силите си и събират първите си активисти в тесните улечки на съседния квартал Шишли още към 8 часа сутринта на 1 май. Още преди шествията да потеглят към Таксим обаче, те са разпръснати с водни струи и сълзотворен газ. Полицията изпробва тази година за пръв път и някаква червена гадост във водните оръдия, която цапа лошо и смърди.

Турските анархисти имат опит от предишни години и са наясно, че няма как да стигнат до Бейоолу отвън при масираната полицейска блокада. Затова са се разквартировали по жилища на приятели и малки хостели в непосредствена близост до площад Таксим още от предишната нощ. Осъмват обградени от бронетранспортъори и заптиета, запушили

тесните улечки, но все пак са „вътре“. Към 10 сутринта на 1 май се събират на групички и тръгват по малките сокаци с черните знамена и голям транспарант, на който пише „Ние победихме“. Победата за тях на този ден не е нищо повече от това да успеят да проведат протеста си пред площад Таксим, без да бъдат изловени или разпръснати от полицията. Цел, която отстрани изглежда малка, но за всеки, тръгнал с тях, изглежда херкулесовски подвиг. Едва излязла от хостела, една от групите е спряна от полицията и един от анархистите, който носи три черни знамена на една натоварена с боклуци талига, е арестуван, а другите успяват да се изнесат по кривите улечки и да се съберат по-късно с групата на малкото площадче Джихангир.

Към обяд шествието продължава да скандира по съседните малки улечки и към

него се присъединяват още симпатизанти и протестираници от други групи, успели някак да стигнат до центъра. Взима се решение да се влезе странично на главната улица Истиклал, която е затворена от двете страни от плътен полицейски кордон с бронетранспортъори. Хората се запасяват с камъни от улицата, с които да сурвакат блъстимелите на реда при неизбежния сблъсък.

Всичко свършва за около 10-15 минути. Още при влизането на Истиклал, преди блокът да се формира докрай, полицията започва да стреля гранати със сълзотворен газ. Десетината фотографи и оператори, успели да проникнат до мястото на събитията, предвидливо са се снарядили и нахлузват огромни противогази. Пушекът става толкова гъст, че е трудно да се ходи, та камо ли да се диша. Въпреки това предната линия от блока

продължава да обстрелва с камъни полицаите, докато в един момент гранатите почват да свистят всяка секунда и протестиращите се разпръсват. Полицаите продължават да ги преследват с гранатометите и да хвърлят газ и в най-тесните сокаци, където концентрацията на отровата е вече убийствена.

Към 2 часа следобед най-непримиримата част от оцелелите се събира отново на Джихангир и прави няколко барикади. Полицията незабавно ги атакува – палки, ритници, побоища, арести. После тръгват да бяат наред – дори съвсем безобидни мъже и жени на средна възраст доста далеч от центъра на събитията. Снимки, направени с мобилни телефони, на които се виждат полицаи, удрящи жени и възрастни хора, се появяват на страниците на вестниците на следващия ден. •

А. Ванчев, Истанбул, за СМ

Философията на Кропоткин

Формирането на философията на Кропоткин¹

Философията на Кропоткин, като всяка значителна философска теория, е плод на мисълта и делото на една нестандартна, уникална личност. А личността на Кропоткин поражда със синтетичния си характер – с хармоничното развитие на многообразието от дарби и дейности, просмукало сокове от различни културни пластове; със самостоятелността на мисълта си и решителността на действията си, вследствие на което той твърдо следва своя път в живота, независимо от социалните условия и предразсъдъците на общественото мнение; с многостранната си плодотворна научна дейност и със самоотвержената си борба в името на един висок обществен идеал.

В поцеса на развитието на философските схващания на Кропоткин в хода на жизнената му дейност се открояват два етапа:

1) етап на формиране на основите на философските му схващания, който започва от ранна възраст и завършва с избор на идейна позиция; и

2) етап на разработване на философските му схващания, който в исторически план се оказва цял етап от процеса на развитието на анархическата философия.

Формиране на философската позиция на Кропоткин

Пьотр Алексеевич Кропоткин е роден на 9 декември 1842 година в Москва. Родният му дом, а и другите къщи, в които израства до 15-годишна възраст, са все в тихия, старинен дворян-

ски квартал, намиращ се недалеч от Кремъл, между знаменитата улица „Арбат“ и Москва река, наречен със звучното руско название „Старата конюшна“. По бащина линия той произхожда от старинен княжески род, водещ началото си още от предводителя на викингите Рюрик, чийто син Игор е киевски княз, а правнукът му, княз Владимир, е покръстил Русия. По майчина линия той принадлежи към известния род Сулима, някои представители на който са свързали живота си с важни събития в историята на Русия. Младият Кропоткин е записан в пажеския корпус – привилегировано военно-учебно заведение, в което става камернаж и като такъв придружава императора в разни церемонии и се върти в императорския двор с различни поръчения. И тук възниква въпросът: как така потомственият княз Кропоткин, който още в ранна младежка възраст заема такова завидно положение в императорския двор, на 30-годишна възраст вече е убеден революционер-анархист?

Това съвсем не е единичен случай, а цяло социално движение в Русия, силно разраснало се през XIX век – младежи и девойки от средите на аристокрацията да се противопоставят на своята класа и да преминават на противоположни класови позиции, на страната на бедните и угнетените, на експлоатираните, а в много случаи даже да се включат в революционната борба против царизма. Естествено, конкретните фактори за това са различни според конкретните житейски обстоятелства в различните случаи. В случая на Кропоткин можем да изтъкнем в обобщена форма като главни за пре-

минаването му върху идейните позиции на анархизма, а заедно с това и за формирането на жизнено-философската му позиция, следните четири фактора:

1) Въпреки княжеския си произход, вследствие стечение на определени житейски обстоятелства, малкият Петя емоционално се приобщава към крепостни селяни и служители в княжеския дом, обгърнат е от тяхната грижа и любов.

2) Още през детските и юношеските си години той е ставал жертва на насилие, на което се е съпротивлявал според възможностите си. Естествено, това го е правило и по-чувствителен, даже причастен, към наблюдаваното насилие над крепостните селяни, а също е развивало в него стремеж към съпротивляване срещу насилието, развивало е бунтарски дух.

3) Вследствие на някои благоприятни обстоятелства интелектуалните му способности получават интензивно развитие още от ранна възраст и с течение на времето те, а заедно с това и познанията му, придобиват многостранен характер. От особено значение за формирането на специфичните черти на анархическата му философия е съчетанието у Кропоткин на изследвания в естествените науки, провеждани както на емпирично, така и на рационално-теоретично равнище с прилагане на точни методи, с изследването на социални проблеми. В тази връзка е от значение и развитието на литературната му дарба – тя придава на гореспоменатото съчетание пластичен израз, а заедно с това придава на анархическата му философия на живота по-голяма яснота и убедителност.

4) Процесът на изкритализацията на идейната житейско-философска позиция на Кропоткин протича в една твърде динамична политическа епоха в историята на Русия, през която се редуват периоди на жестока реакция и периоди на либерални реформи, провеждани от дворяните, както и периоди на будене на светли надежди за по-сериозни социални преобразувания. Тези обрати в политическия климат на Русия оказват силно психологическо въздействие върху социалното съзнание на значителна част от младежта с дворянски произход, като я подбужда към самоотвержена борба за по-справедливо устройство на обществото.

Тези така обобщено и абстрактно изразени фактори получават по-конкретен,

а заедно с това и по-нагледен характер, като се привеждат съответни факти от биографията на Кропоткин.

Майката на Пьотр Алексеевич, Екатерина Николаевна, била подчертано артистична натура в широкия смисъл на думата – увличала се от художествената литература, самата тя рисувала, „обичала музиката и изглежда добре я разбирала“², лудеела по танците. Била е жизнерадостна, с много добро сърце и имала естествено държане към всички хора, с които влизала в контакт, независимо от социалното им положение. Крепостните селянки от имението на баща му с възторг разказвали на малкия Петя как майка му с възхищение гледала от балкона техния хоревод и в един момент, като не могла повече да се стърпи, бързо слизала по стълбите, отивала при тях и с тях играела руските народни танци. Заради тези ѝ качества крепостните селяни и служителите в московския княжески дом били изпълнени със симпатия и любов към нея.

Майката на Пьотр Алексеевич обаче умира, когато той е едва на три години и половина. Крепостните селянки от бащиното му имение и служителите в бащиния му московски дом, които „боготворели нейната памет“, обгърнали него и по-големия му брат Александър с нежност и любов, а гувернантката-немкиня и бавачката присърце поели грижата за двете невръстни сирачета. Съответно малкият Петя чувствал тези две жени като близки, родни същества; сърцето му се изпълвало с любов към крепостните, към бедните и угнетените.

Две години след смъртта на майката бащата е принуден от началника на корпуса, в който служи, да се ожени за племенницата на жена си, една от дъщерите на адмирала на руския черноморски флот. Натрапената втора жена на нещастния баща на двете сирачета самомнително им заявява: „Виждате ли каква весела майчица ще имате!“, на които гуми те със свойствената на децата прямота възразяват: „Нашата майка е излетяла горе на небето“. Мащехата старателно унищожава портретите на майката, картините, нарисувани от нея, и всичко друго, направено от нейните ръце. Продават къщата, в която са живеели дотогава, и купуват друга къща (пак в Старата конюшна), която е обзаведена изцяло по нов начин и с нови мебели. Мащехата грубо изгонва двете жени, които с любов се грижат за сирачета-

та и стават за тях сърдечно най-близките същества, забранява на децата да се срещат с роднините си по майчина линия. Нищо не трябва да напомня за майка им. Това насилие над детското съзнание среща у сирачетата външно невидима, но решителна съпротива: те запазват образа на майката в съзнанието си, както и спомена за оная нежност и любов, с която са били обгърнати от крепостните селяни и слуги в нейна памет, с всички последици от това за развитието на своя характер. „Не зная какво би станало с нас – пише след десетилетия авторът на „Записки на революционера“ – ако в нашия дом не бяхме намерили сред крепостните слуги тази атмосфера на любов, с която трябва да бъдат заобиколени децата. Ние бяхме деца на нашата майка; ние приличахме на нея; и поради това именно крепостните ни обвиваха с грижи. Ние не знаехме майка си. Тя рано ни напусна, но паметта за нея премина през цялото ни детство и го стопли.“³

Тук съвсем не се стремим към сърцераздирателно описание на съзливо-сентиментални преживявания от детските години на великия анархист. Става дума за това как княз Пьотр Алексеевич Кропоткин, потомъкът на Рюрик, е станал революционер-анархист, борец против всякаква форма на насилие над човешката личност. Освен очебийната макросоциологическа форма на насилие на една класа над друга в обществото съществуват и разнообразни микросоциологически форми на насилие, свързани с интимно-лични преживявания на отделния индивид, които остават невидими за историята, но в дадена епоха натрупват достатъчен количествен размер, за да се превърнат в такъв мощен социален фактор, който събаря империи, руши окови, променя хода на човешката история. •

(Следва)

Ст. н. с. I ст.

д. ф. н. Борис Ченгов

БЕЛЕЖКИ

¹ Ползвал съм главно биографичен материал от: П. А. Кропоткин, *Записки революционера* (предисловие и примечания В. А. Твардовской), Изд. „Московский рабочий“, Москва, 1988 г.; Е. В. Старостин, П. А. Кропоткин – *Библиографический указатель*, т. I и II, издание Института истории СССР АН СССР, Москва, 1980 г.; В. А. Маркин, *Петр Кропоткин*, Восточно-Сибирское книжное издательство, Иркутск, 1992 г.

² Тук и по-долу изразите в скобки без указание на източника са от „Записки революционера“ – ср. бел. 1.

³ Кропоткин П. А., *Записки революционера* (ср. бел. 1), с. 48.

ОТ РЕДАКЦИЯТА

Закъснелият майски брой

Редакцията на Свободна мисъл се извинява на читателите за късненето при излизането на майския брой с около една седмица.

Поради ангажираността на практически цялата редколегия с подготовката на първомайските мероприятия и пътуването до Турция за репортажа за 1 май в Истанбул през април не успяхме да проведем събранието на редколегията за броя по-рано от планираното и да подготвим броя преди дългите празници – трябваше да излезе на 29 април, а първомайските материали да оставим за юни. Затова в този случай решихме да включим първомайските материали в този брой и да го заложим при първа възможност в първите работни дни след празниците, което ни забави с още два дни след първия работен ден – 7 май.

Още веднъж се извиняваме за късненето и продължаваме да разчитаме на вас вестникът да става все по-добър. •

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Ода

за анархистите от ФАКБ

Пришпорвай време, коне вихрогони!
Препускайте години в своя път!
Смирението няма да догони

сърцата ни – дори когато спрат!

Какво от туй, че млади остаряхме
в затворите – галеч от роден кът?!
Ботевите песни под бесилки пяхме,
обречени – възкръсвахме от смърт!

Какво от туй, че с трескав, сетен дъх
един след друг напускаме живота?!
Изкачихме житейския си връх,
страдайки на не една Голгота.

Сърцата си завинаги вградохме
в пулса буреносен на епохата!

Спъвахме се, падахме, грешихме,
но искахме свободни да са хората!

В безсънни нощи – тихи, бледолунни –
сред шепота на спомени рояк –
на кръст разпъват ни въпроси трудни,
припомняме приятел или враг...

Но кървави маркс-ленински тирани
загробиха подло идеали, мечти
и в безбройни сърца изтерзани
пожарът – вулкан на бунта пламти!

Там неуге вдън далнините небесни
тъпне гръмовно бурята пак

и тръгва народът гневно и с песни –
бунтовно се вее анархисткият стая!

Макар

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Резигнация

Всичко безвъзвратно отминава
в бързее на Времето-мираж
и като брактисала от шапа крава
се зверях тъпоумно, без кураж...

Уви! Пречупени крилето бяха
на не една безкористна мечта
и в мозъка ми яростно ръмжаха
зъонсуратлък с възлива суета!

Ах, защо не бях Сергей Станишев –
интелигентният, нахъсен премиер,
който за народа все въздиша,
а е върл народен кождер!

Или защо Жорж не бях – Първанов –
ментето – социален президент –
Володя Путин братско руско рамо
да ми друсне в подходящ момент!

Защо, защо не бях поне в състава
на Бе Се Пе – във Висшия съвет –
кратуната ми соципартийно да узрява,
тъй както зреят тиквите на плет!

Тюх, язък! Останах си несносен
баламурник –

дори без точков за пенсията актив –
и сигурно ще пукна в някой нужник,
пиян-заян, надрискан, но щастлив!

Макар

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“
Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искате ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

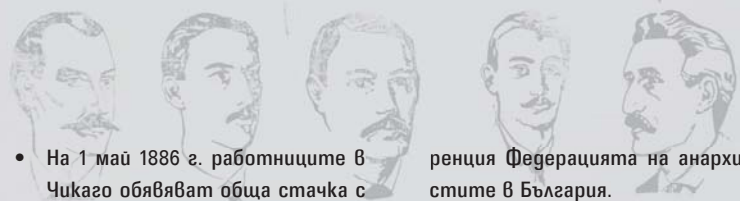
КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджиев	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.
28. Спомени – Стоян Цолов	5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

Чикагските мъченици

- На 1 май 1886 г. работниците в Чикаго обявяват обща стачка с искане за 8-часов работен ден.
- На 4 май 1903 г. в околностите на село Баница е убит в сражение идеологът и организатор на македоно-одринската освободителна борба Гоце Делчев.
- На 5 май 1920 г. в САЩ са арестувани работниците анархисти Сако и Ванцети.
- На 5 май 1937 г. в Барселона от агенти на НКВД е убит анархистът проф= Камило Бернери.
- На 6 май 1925 г. в сражение с полицията и армията загиват четниците от Сливенската анархистка чета „Народен Юмрук“ Стефан Иванов, Димо Петранов, Койчо Желязков, Господин Динев, Добри Сибилов и Никола Боруков.
- На 12 май 1952 г. в концлагера Белене е зверски убит анархистът Иван Николов Йончев от село Търноволак (Кюстендилско).
- На 14 май 1940 г. в град Турин умира Ема Голдман.
- На 15 май 1925 г. е удушен поетът Георги Милев Касабов – Гео Милев.
- На 19 май 1990 г. в Казанлък е проведена възстановителна конференция Федерацията на анархистите в България.
- На 20 май 1814 г. е роден идеологът на революционния анархизъм Михаил Бакунин.
- На 21 май 1894 г. в Париж е гилотиниран анархистът Емил Анри.
- На 22 май 1900 г. в Килифаревото е роден анархистът Георги Симеонов Попов, четник в Килифаревската анархистка чета.
- На 25 май 1879 г. е роден пионерът на анархизма Върбан Килифарски, участник в освободителните борби, издател и просветител.
- На 25 май 1924 г. в Дупница е родена анархистката Петра Лисичкова, убита като партизанка през 1944 г.
- На 28 май 1925 г. в местността Гайтановец край Белово са убити анархистите Георги Шейтанов, Мариола Сиракова, Мина Василева, Мариука Василева, Желязко Петров и Пенчо Прокопиев.
- На 29 май 1988 г. в София умира Георги Кюртов Карамихайлов, редактор на вестник „Работническа мисъл“ преди забраната му от болшевиките.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Д. Артъков, с. Катунци	10 лв
2. Боян Боянов, гр. София	100 лв
3. Калин Начев, гр. София	10 лв
4. Станчо Кърпаров, с. Бъта	20 лв
5. Тодор Иванов, гр. София	30 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (ИВАН):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
Ф А Б Б Л А Г О Д А Р И З А О К А З А Н А Т А П О Д К Р Е П А !

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страницата, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.a-bg.net
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ

0884 699 743 0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка „Свободна мисъл“
печат „Унискорп“ ООД

АБОНАМЕНТ 2008 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

1 МАЙ ДЕН ЗА БОРБА

ЗАЕДНО СРЕЩУ
ПРЕСТЪПНАТА
ДЪРЖАВА
И ГАВРАТА
С НАШИЯ
ТРУД!

**СОЛИДАРНОСТТА
МЕЖДУ ХОРАТА
Е НАШЕТО ОРЪЖИЕ
СРЕЩУ ВЛАСТТА!**

**ФЕДЕРАЦИЯ НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ
WWW.A-BG.NET**

